

VIDA PARROQUIAL

Del 14 al 21 d'octubre del 2018

* De dilluns a dissabte un grup de voluntaris obren l'església de 10 a 12h del matí. Podem aprofitar-ho per fer una estona de pregària.

* **Confessions:** 30 minuts abans de les misses i sempre que algú ho demani.

* **Defuncions:** Preguem Déu per Maria Dalmau Serra (1 octubre).

* **Trobades de Vida Creixent:** Dijous 18 d'octubre a les 17 h. (grup Mare de Déu de Montserrat), i divendres 19 d'octubre a les 17,30 h. (grup Sant Andreu).

* **Pregària de l' Adoració Nocturna:** divendres 19 d'octubre després de la missa de les 19 h.

* **Col·lecta del DOMUND:** Proper diumenge 21 d'octubre a totes les misses.

* **Nou Horari de Càritas a partir del dijous 18 d'octubre:**

* **Càritas:** L'atenció als usuaris de Càritas, tots els **dijous de 17h. a 19h.**

a l'Avda. de les Monges, 44. Mireu d'arribar abans de les 18,45h.

Els qui volem fer donació de roba usada o calçat en bon estat podeu dipositar-ho, a qualsevol hora, en un contenidor que trobareu a la seu de Càritas (Avda. de les Monges, 44).

* **Despatx Parroquial:** Dilluns i dimecres de 18h. a 21h.

Tel. 93 7926144 mail: santandreu473@arqbcn.cat

HORARI DE MISSES (A partir 7 octubre):

PARRÒQUIA: Diumenges i festes de precepte 9h. 11,30h. 20h.

Dissabtes vespre i vigílies festius: 20h.

Laborables: Dilluns, dimarts, dijous i divendres a les 19h.

Dimecres a les 10h. (capella Germans Franciscans).

ESGLÉSIA DE SANT PERE: Diumenges i Festius a les 13 h.

PARRÒQUIA SANT ANDREU DE LLAVANERES

14 d'octubre 2018. Setmana XXVIII durant l'any. Cicle B nº41

Lectures: Sv 7, 7-11 He 4, 12-13 Mc 10, 17-30

ENCARA ET FALTA UNA COSA

Per ser lliures de tot, desfés-te de tot allò material que t'atrapa el cor, fins i tot dels diners, ja que l'evangeli presenta avui els diners com el gran obstacle. No és suficient un «romanticisme» de la pobresa; cal dir amb claredat que «posar la confiança en els diners», voler tenir-ne cada vegada més i deixar-nos portar per l'espiral del consum ens afecta a tots encara que no siguem rics. Ens falta el despreniment de cor de les nostres nombroses esclavituts materials que ens enfosqueixen l'esperit. Ens falta fiar-nos plenament del Senyor. Ens falta deixar de jugar a servir a dos senyors: Déu i els diners. L'Evangelista diu que el jove que parlava amb Jesús no s'atreveix a alliberar-se de les coses materials i «va marxar trist perquè era molt ric». Ben a l'inrevés la societat occidental –capitalista–, en la qual vivim, presenta la riquesa com a font de felicitat i d'alegria. Encara que tots sabem que amb diners es pot comprar una casa però no una família feliç, una mirada objectiva permet descobrir que el diners fàcilment enganyen i esclavitzen. Deia Tagore que si recobrim les ales d'un ocell amb làmines d'or, ja no aixecarà més el vol, l'hem privat de la immensa riquesa de viure en plenitud. L'alliberament, la felicitat i l'alegria, es troben –segons l'Evangelista– no en el tenir sinó en l'ésser. I per ser del tot són indispensables la solidaritat i la llibertat fins i tot respecte dels béns materials.

La veritat, ens dirà Jesús en un altre lloc, us farà lliures i per tant feliços. Quan tu estimes de veritat els altres, la vida t'estima i et serveix a tu i ets feliç perquè tot et torna sempre multiplicat.

SANTA TERESA DE JESÚS

Aquest dilluns, 15 d'octubre celebrarem la festa de Santa Teresa de Jesús. Santa Teresa de Jesús és una de les grans místiques espanyoles, juntament amb sant Joan de la Creu, els seus escrits espirituals i poètics han estat i continuen sent un referent per a la vida cristiana arreu. La seva profunditat de vida i de pregària omplí el seu interior en un estat místic d'unió amb Déu. Això la va portar a viure una etapa de dubtes i lluites ascètiques que posteriorment es transformarà en una segona etapa netament mística. En la primera etapa es refugià en la pietat privada, en una espiritualitat interna i personal. Buscava la soledat per resar les seves oracions i devocions, especialment el Rosari, que li havia inculcat la seva mare. Però una vegada passà a l'etapa mística, en una vida religiosa dins el monestir, la seva vida espiritual s'enfortí en la pietat litúrgica. La mística i la litúrgia sembla que es contraposen. Mentre la mística suposa profunditat interior i personal, la litúrgia és la celebració joiosa de la fe en comunitat, però la celebració litúrgica suposa també una íntima espiritualitat perquè la celebració no sigui només un acte purament extern sinó l'expressió profunda de la fe i la vida interior dels cristians. El Concili Vaticà II ho diu molt clar: *«El cristià, cridat a l'oració comunitària de la litúrgia, també ha d'entrar a la seva cambra per pregar al Pare en secret»* (SC 12). La litúrgia i la mística són la base constitutiva de la santedat. Santa Teresa va saber descobrir l'espiritualitat litúrgica, on hi va trobar el seu aliment espiritual. La profunditat de la mística no la separa de la litúrgia, tot al contrari, la mística fa comprendre la vida santificadora de la litúrgia. Encara que santa Teresa parli i escriu dels més profunds graus de mística, la seva espiritualitat sempre queda emmarcada dins un ambient i un clima litúrgic. Mística i litúrgia es compenetren mútuament.

PAU VI I OSCAR ROMERO, SERVENTS FIDELS, per Sebastià Taltavull.

La fidelitat és el gran valor i la fe pot moure muntanyes. Segurament tots som conscients i potser protagonistes de canvis forts que hem viscut gràcies a la fe o hem après del testimoni creient d'altres. La fe ha dirigit les gestes més importants de la història, les que l'han feta avançar encara que sigui sense adonar-nos-en. No han estat les guerres, ni els poderosos, ni els qui viuen de la fama o de l'èxit, ni els dictadors, ni els impostors, ni els corruptes, ni els violents. No són aquests els qui teixeixen la vertadera història. El camí dels senzills, dels servents fidels, de la pobresa, de l'amor i la resistència no violenta, el seu testimoni silenciós o explícit han estat més forts. Entre tants testimonis del nostre temps, la nostra mirada una vegada més es fixa en dos d'ells, als quals l'Església reconeix la santedat i aquests dies són canonitzats.

El bisbe Òscar Romero del Salvador veu clar que no poden servir mai el poble ni l'Evangeli els autosuficients, els orgullosos, els qui per tenir-ho tot menyspreen els altres, els qui diuen que no tenen necessitat ni de Déu. *«Sense pobresa d'esperit —deia— no hi pot haver abundància de Déu.»* Estimava entranyablement el seu poble i servint-lo a ell va donar la vida. Un bisbe pastor, un home de fe que amb el seu testimoni de fidelitat, com tants altres, està cridant a l'estimació, a la reconciliació, a la justícia, a l'amor, a la solidaritat enmig d'una humanitat enfangada en la violència. Un sembrador de pau.

El papa Montini, Pau VI, l'altre canonitzat pel papa Francesc, ens és també un autèntic model de fidelitat. És l'home del Concili Vaticà II que, amb mà forta i actitud valenta, va voler que l'Església fos experta en humanitat i es decidís a fer realitat una de les més grans posades al dia de la història. L'anunci de l'Evangeli, una Església en diàleg amb el món, l'opció pels més pobres. Tenia clar que *«la gent d'avui escolta més de grat els testimonis que els Mestres i, si escolta els mestres, és perquè són testimonis»*. Servent fidel i creïble, un pastor universal que s'ha fet estimar.